

fer i denne Retning. Det er ogsaa vel bekendt, at i det Mindste paa flere Steder ønske de Paagældende saadanne Lovbestemmelser, naturligvis fordi de føle sig generede ved Opfiskningen. Smidlertid er det et Spørgsmaal, om man kan faae fyldestgjørende Bestemmelser, og naar man ikke vil give dem meget begrænsede, hvad man vistnok ikke har nogen Tilbøielighed til at gjøre, kan det gjerne være, at man bliver noget skuffet med Hensyn til det, der vil blive opnaaet igjennem Lovbestemmelser. Det er nemlig ikke let at give Saadanne; men man maa gjøre Forsøg derpaa og se at opnaa det bedst Mulige. — Der er ikke saa faa Bestemmelser, der gjøre Krav paa Opmærksomhed. Jeg kan naturligvis ikke tage enhver Specialitet med; men jeg skal nævne de Bestemmelser, som forekomme mig at trænge til Overveielse. Dermed er det ikke sagt, at jeg har Noget at anke imod dem; det kan naturligvis gjælde om nogle af dem; men jeg anser det for rigtig væsentlig at henlede Opmærksomheden paa de nye Bestemmelser, der ere komne ind i Lovforslaget, selv om det ærede Thing har havt Leilighed til paa anden Maade at blive bekendt dermed. — I Lovforslagets § 1 er der kommet en Bestemmelse ind om, at Fiskeri paa dansk Søterritorium skal være forbudt alle Andre end danske Under-saatter, selv om det sker i Forening med Saadanne. Det er en Bestemmelse, man har sat ind, fordi der er dannet Konsortier med danske Straamaend i Spidsen i det nordlige Jylland. Man haaber ad den Veie at komme dem tilhjælp; men om det fuldkommen vil lykkes, er et andet Spørgsmaal. — I samme Stykke var der foreslaaet af Regjeringen, at Sildefiskeriet under Bornholm skulde kunne finde Sted i fire Maanedere af Aaret af hvenne Fiskere i samme Omfang som hidtil. Den Bestemmelse var kommen ind i Lovforslaget, fordi der var truffen en Aftale om, eller i alt Fald fordi man for et Par Aar siden var kommen ind paa denne Indrømmelse — det er mig selv, der har givet den — imod at Laxefiskeriet alene tilhørte danske Fiskere. Der er nu kommen en Bestemmelse ind i Lovforslaget, som er mindre heldig affattet og maasse i Realiteten mindre heldig med Hensyn til den Afgang, der skal gives de svenske Under-saatter til dette Fiskeri. Denne Afgang er begrænset saaledes, at der inden en vis Tid skal vedtages en traktatmæssig Bestemmelse for dette enkelte Fiskeri. Endelig er Redaktionen af Paragrafen mindre heldig med Hensyn til den sidste Bestemmelse; men deri har jeg ikke Skyld. Vædringsforslaget

blev stillet af Udvalget i Folkethinget, det kom meget sent frem, og Udvalget havde ikke konfereret med mig mellem 2den og 3die Behandling, hvortil der sikkert kunde have været Grund, da det var saa indgribende Forslag, der stillede. Jeg er saaledes i alt Fald uden al Skyld. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa denne Bestemmelse; jeg havde selvfølgelig langt hellere set, at det, Regjeringen havde foreslaaet, var bleven staaende i Lovforslaget. — Lovforslagets § 3 omhandler Aalegaardsretten, som det høie Thing vil vide, et meget omstridt Spørgsmaal. Det, der staar her, er jo i det Væsentlige, allerede for flere Aar siden, tilveiebragt ved Enighed med den daværende Indenrigsminister Steen, som den Gang forhandlede Forslaget i Folkethinget, og jeg antager, at dette Thing ogsaa har været enigt deri. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at der i Paragrafens sidste Stykke er udgaaet nogle Ord, som Regjeringen havde indsat i Forslaget. Der staar nemlig: „Aalegaardsretten maa ikke afvikles fra den tilstødende Grund.“ Der var tilføjet: „men kun overdrages til Brug paa Aaremaal“. Jeg tror ikke, det kan siges, at det er en Vædring af nogen Betydning; enten disse Ord staa der eller ikke, maa Forholdet vistnok antages at være det samme. — I § 5 havde Regjeringen foreslaaet en Bestemmelse, som ogsaa fandtes i det tidligere Lovforslag om, at forsaavidt en Kommunalbestyrelse finder, at Anlæggelsen af een eller flere offentlige Stier, der føre til Landingspladser for Fiskere, er i den Grad fornøden, at det almene Vel maa siges at fordrø et saadant Anlæg, vil Kommunalbestyrelsen kunne udføre det efter Reglerne i Lov 4de Juli 1850. I Folkethinget har man tilføjet Ordene „eller Veie“, saa at disse komme ind under de samme Regler. Jeg skal tillade mig at bemærke, at jeg ikke har havt nogen væsentlig Tvivl med Hensyn til denne Bestemmelse. Da det er de gjældende Lovbestemmelser, der anvendes i andre Forhold af Kommunalbestyrelsen, kan jeg ikke se, at der kan være Nogetsomhelst at indvende derimod. — Derimod skal jeg tillade mig lidt nærmere at omtale § 6. For den første Dels Vedkommende vil jeg sige, at jeg har nogle mindre Betæneligheder derved og ganske vil henstille, hvorledes Landstinget vil stille sig dertil; det andet Stykke er jeg meget mere betænkelig ved. Det første Stykke gaaer ud paa at lægge en Servitut paa Strandbredden. Jeg skal ikke benegte, at Afgang har der i Reglen været paa saadanne Steder; men Net til Afgang har